

започнало според нашата реконструкция не по-рано от X–XI в. от н.е. За датирането на библейските събития.

5. ЛЕТОБРОЕНЕ ПО ЕРАТА ХЕДЖИРА. Смята се, че това арабско летоброене започва от средата на 622 г. от н.е. [76], таблица 19. Тясно свързано е с датирането в Корана и със събитията, описани в него. Но най-вероятно и то е с по-късен произход и е започнало не по-рано от XII–XIV в. от н.е.

На рис. 6.107 и рис. 6.108 ясно личи следният важен факт. В Скалигеровата история всички царства освен две се разпадат на два вида. Царствата от първия вид са съществували изцяло ПРЕДИ началото на новата ера. Царствата от втория тип са съществували изцяло СЛЕД началото на новата ера. Само две царства пресичат интервала от 0 до 260 г. от н.е. Това са Римската империя и Партианското царство. Излиза, че началото на новата ера е притежавало някакви странни, разрушителни качества. Само две царства от многото „антични“ са прекосили този „опасен интервал“ от 0 до 260 г. от н.е. Впрочем за династиите на партите липсват постоянни сведения [76]. Затова Партианското царство може да играе ролята на хронологично свързващо звено за „пришиването“ на различни ери.

По повод другото царство – Римската империя, ще кажем следното. В интервала 0–260 г. влиза именно втората Римска империя. Краят ѝ през 260–270 г. от н.е. точно съвпада с края на открития от нас „опасен интервал“ между 0–260 г. от н.е. Нещо повече, на рис. 6.107 и рис. 6.108 ясно се вижда, че десетилетието между 260 и 270 г. от н.е., тоест пресечната точка между втората и третата Римска империя, не е обхванато нито от олимпийското летоброене, нито от летоброенето от Рождество Христово, а последното, както твърдят историците, още „съществува“. Според Скалигеровата хронология, през десетилетието между 260 и 270 г. от н.е. СВЪРШВА летоброенето от основаването на Града. А олимпийското летоброене е свършило уж 250 години преди това. Християнското летоброене още не е започнало, дори не е създадено. До началото му през XII в. от н.е. остават няколко стотин години.

Според резултатите от нашите статистически изследвания, втората Римска империя е дубликат на третата Римска империя. А тези две империи на свой ред са само фантомни отражения на Свещената римска империя от X–XIII в. и на империята на Хабсбургите (Новгородците?) от XIV–XVI в., рис. 6.11, рис. 6.12, рис. 6.13, рис. 6.20, рис. 6.21, рис. 6.22, рис. 6.23, рис. 6.24, рис. 6.25. Оттук следва, че римската история от уж I–III в. от н.е. не е самостоятелна, а „фантомна“. Тя трябва да се вдигне нагоре и да се отъждестви най-малко с третата Римска империя, а в действителност – много по-късното Велико = „Монголско“ царство от XIV–XVI в. от н.е.